

[Glistrup.]

skattes enten hos yderen eller hos nyderen. Man kan ikke beskatte det begge steder med de skatteprocenter, vi har, og selvfølgelig kan sådan et beløb ikke gøres skattefrit.

Når man så skal finde ud af, om det skal være yderen eller nyderen, er det fremskridtspartiets opfattelse, at man fortrinsvis skal lægge beskatningen hos nyderen, idet forholdet er det, at det alt i alt vil føre til den laveste beskatning. Vi finder, at der ud fra et skatteevneprincip er rimelighed i, når flere husstande skal leve af en enkelt indkomst, at man vælger den løsning, som er i overensstemmelse med, at der virkelig i de typiske tilfælde her er tale om en reduceret skatteevne.

Det glæder os derfor, at justitsministeren har fået øje på, at der her er nogle problemer, som der står i bemærkningerne, og som hr. Kampmann gjorde os opmærksom på, for det er således, at justitsministeren utvivlsomt har ret i, at den nugældende ordning virker ganske og aldeles urimelig.

Men så er det spørgsmålet, om man med det fremsatte forslag kommer vidt nok, om man har haft øjnene åbne for, at der forekommer mangfoldige situationer ude i livet, eller om man bare har stirret sig blind på en enkeltstående, konkret problemkreds og derfor ikke med denne generelle ændring i lovgivningen kommer til at gå så vidt, som man virkelig bør gå.

Her synes fremskridtspartiet nok, at det har svigtet noget. Jeg hørte nok hr. Jacob Sørensen tale om, at man skal passe på med misbrug, men hvad ligger der i dette fladtrådte ord »misbrug« i denne forbindelse? Det er noget, man altid kan kaste ind i debatten. Det, der er kernen, er, at når vi virkelig har den skatteevnesituation, som vi har ved det typiske underholdsbidrag, så er den reale begrundelse til stede for at flytte beskatningen over på nyderen.

Den situation er aldeles utilstedelig, som vi nu har levet med her i dette land i de sidste 35 år, at vi har en aldeles uklar retsstilling, som ingen mennesker kan finde ud af, når de står i de meget vanskelige situationer i forbindelse med ægteskabssammenbrud, eller hvad der nu kan være tale om. De ved ikke, om skattepligten til syvende og sidst vil komme til at ligge det ene sted eller det andet sted, og den ukundige bliver snydt gang på gang. Derfor må princippet om, at beskatningen skal lægges hos

nyderen, være langt, langt mere vidtgående end det, som ministeren her har fremsat forslag om.

Jeg kan sige, at vi mener konkret, at der i hvert tilfælde bør stilles to ændringsforslag til det nu fremsatte lovforslag. I § 10, stk. 1, bør man lade 2. punktum udgå, således at man ikke får den præmie til faderen, når et barn bliver myndigt, at han nu pludselig skal til at betale det dobbelte i underholdsbidrag. Sådan virker jo den nuværende regel, idet man pludselig mister skattefradragetsretten, fordi barnet har nået 18 års alderen. Der er ikke skygge af fornøftig skatteretlig grund til at lægge denne grænse ved de 18 år, som landsskatteretten ved en misforståelse af Steinckes socialreform gjorde det engang for en snes år siden, og som vi så drager videre med. Det er skatteretlig uklogskab, og det bør vi benytte lejligheden til at fjerne.

På samme måde er der heller ingen grund til, at vi skal fortsætte disse evindelige sager, som forårsages af § 10, stk. 2, næstsidste sætning. Det er den indskudte sætning om, at man skal skændes om, hvorvidt bidragssituationer skal i den ene eller anden gruppe, fordi man er uenig om, hvorvidt årsagen til, at ægtefællerne ikke boede sammen i sommeren 1970, eller hvad man nu ligger og fører sager om, var uoverensstemmelse eller andre grunde, erhvervs-mæssige, uddannelsesmæssige, eller hvad der nu ellers kan være tale om. Når man rent faktisk opretholder to husstande og det er objektivt konstaterbart udadtil, så er den fornødne skatteretlige, skatteevnemæssige, begrundelse til stede for at flytte skattebyrden over på nyderen. Derfor vil vi også foreslå den forenkling, at denne relative sætning på 3 ord udgår af lovforslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne se på forslaget med velvilje.

Hr. Glistrup mente jo, at man ikke gik vidt nok, der skulle meget mere splitting til. Det er ikke det problem, jeg har i tankerne, men spørgsmålet er for mig, om det er lykkedes gennem formuleringen af en af paragrafferne at give administrationen en rimelig, håndterlig regel. Det er § 10, stk. 2, om, at man for fremtiden skal leve adskilt, bo hver sit sted, og at det skal skyldes uoverensstemmelse. Er det præcist nok? Jeg tror, at hensigten har været god nok, og den vil jeg gerne støtte fuldt ud. Spørgsmålet for mig er, om evnerne har slået til, dengang det kom til formuleringen af det,